

prima instanță: O. Melniciuc
instanța de apel: L. Bulgac, G. Dașchevici, D. Manole

dosarul nr. 3ra-941/17

ÎNCHEIERE

6 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Iuliana Oprea
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Dumitru Chiril

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Dumitru Chiril împotriva Departamentului Poliției de Frontieră cu privire la anularea ordinului și încasarea salariului pe perioada absenței forțate de la serviciu

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 2 martie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Dumitru Chiril și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 10 noiembrie 2016, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 2 septembrie 2016, Dumitru Chiril a depus cerere de chemare în judecată împotriva Departamentului Poliției de Frontieră cu privire la anularea ordinului și încasarea salariului pe perioada absenței forțate de la serviciu.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul Departamentului Poliției de Frontieră nr. 882/ps din 4 august 2016, a fost suspendat din funcția de șef al Secției investigații speciale și analiză de risc a Direcției regionale Sud începând cu 5 august 2016.

Notează că la 5 august 2016, a făcut cunoștință cu copia extrasului din ordinul de suspendare nr. 882/ps din 4 august 2016, iar la 8 august 2016, cu originalul acestuia.

Relatează că ordinul de suspendare a contractului individual de muncă a fost întemeiat pe prevederile art. 76 lit. g) Codul muncii, art. 197 alin. (1) pct. 3) și art. 200 alin. (3) CPP.

Consideră că au fost aplicate eronat prevederile din Codul muncii, deoarece relațiile dintre funcționarii publici și autoritatea publică sunt reglementate de prevederile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Menționează că la emiterea ordinului de suspendare, angajatorul urma să aplice prevederile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, dar nu prevederile Codului muncii, or, potrivit Legii cu privire la Poliția de

Frontieră, raporturile de serviciu ale funcționarilor publici și raporturile de muncă ale salariaților civili și ale personalului de deservire tehnică sunt reglementate de legislația cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Astfel, consideră că ordinul de suspendare nr. 882/ps din 4 august 2016 este ilegal și urmează a fi anulat.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 330 alin. (1) Codul muncii și Legii contenciosului administrativ.

Solicită admiterea acțiunii, anularea ordinului nr. 882/ps din 4 august 2016 cu privire la suspendarea contractului individual de muncă și încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la muncă începând cu 5 august 2016 până la emiterea hotărârii judecătorești.

La 1 noiembrie 2016, Dumitru Chiril a depus cerere de concretizare a cerințelor, invocând că salariul care urmează să-i fie achitat pentru perioada suspendării constituie suma de 22185,73 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 10 noiembrie 2016, acțiunea a fost respinsă ca nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 2 martie 2017, a fost respins apelul declarat de Dumitru Chiril și menținută hotărârea primei instanțe.

La 23 iunie 2017, Dumitru Chiril a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 2 martie 2017, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe considerându-le neîntemeiate.

Indică că instanțele de judecată ierarhic inferioare au pus la baza hotărârilor emise învinuirea, pe care el de fapt o contestă, deoarece nu este de acord cu dosarul penal intentat în privința sa.

Argumentează că ambele instanțe nu au ținut cont de faptul că pe dosarul penal nu există nicio hotărâre definitivă pe marginea învinuirii lui, astfel i-a fost încălcat principiul prezumției nevinovăției.

În opinia recurentului nu sunt aplicabile cazului prevederile art. 76 lit. g) Codul muncii, deoarece se referă la suspendarea contractului individual de muncă în circumstanțe ce nu depind de voința părților, pe când în speță, cu inițiativa de suspendare a contractului individual de muncă a intervenit angajatorul.

Afirmă că instanțele de judecată ierarhic inferioare au emis dispoziitive care contravin cu circumstanțele descrise în partea constatatoare.

Mai relevă că prin emiterea ordinului nr. 882/ps din 4 august 2016 i-a fost încălcat dreptul fundamental la muncă și la protecția muncii.

La fel, i-au fost lezate și drepturile nepatrimoniale, fiindu-i cauzat un disconfort de ordin moral, manifestat prin suferințe psihice și discreditarea în fața efectivului subdiviziunilor Departamentului Poliției de Frontieră al MAI.

În concluzie subliniază că ordinul de suspendare nr. 882/ps din 4 august 2016 este ilegal, pe motiv că a fost emis cu încălcarea procedurii, în lipsa demersului procurorului, cu aplicarea greșită a legii, aplicarea eronată a temeiurilor de drept și lipsa unei anchete de serviciu.

Drept urmare, consideră că în astfel de circumstanțe i s-a adus atingere dreptului la un proces echitabil.

La 28 august 2017, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus referință, prin care a solicitat declararea inadmisibilității recursului înaintat de Dumitru Chiril.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 4 aprilie 2017, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 76), iar careva date despre recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 2 martie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Dumitru Chiril nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile

trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Dumitru Chiril asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Dumitru Chiril ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Dumitru Chiril se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Ion Druță